

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Această lucrare de cuvânt este lucrarea cuvântului Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul Tatălui Savaot, și cobor pe pământ pe nori de cuvânt, și mii de mii de heruvimi Mă poartă spre ieslea cuvântului Meu din mijlocul neamului român, și Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl când grăiesc în cer și pe pământ deodată, și glasul Meu umple cerul de slavă, iar sfinții și îngerii se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura Mea. Amin.

Cobor pe pământ cuvânt în zi de sărbătoare și de înviere și dau salutul învierii Mele dintre cei morți celor ce au venit la izvorul Meu de cuvânt: Hristos a înviat! O, veniți, veniți la masa cuvântului Meu cel dătător de viață și de înviere, căci vă pun masă de cuvânt!

Hristos a înviat! Veniți la Domnul ca să vă umple de har, și nu veți plânge pentru aceasta, ci veți fi răsplățiți cu bucurii cerești pe pământ, și în cer apoi.

„*Hristos a înviat!*”, vă spun vouă ucenicii și ucenițele Mele de acum două mii de ani, martori ai Mei pe pământ, martorii învierii Mele a treia zi din mormânt, iar Eu, Domnul Cel înviat, vă hrănesc pe voi pe pământ și stau cu voi la masă de înviere, și lumea este afară, căci duhul lumii nu are nimic în Mine, și nici Eu în el, și se sfârșește prin el însuși mereu, mereu, fiindcă întru el nu este viață, ci este fărădelege, iar fărădelegea este deșertăciune și vânt. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, am intrat la tine prin porți și M-am vestit cine sunt, și am întâmpinat apoi pe poporul cel venit la izvor. Sunt în mijlocul tău cu masă de cuvânt și Mă dau spre viață veșnică celor ce Mă caută nu pentru mâncarea cea trupească, ci pentru duhul puterii Mele și al mângâierii și al iubirii și al iertării și al învierii, care iese din gura Mea, iar ei sunt cei credincioși cuvântului Meu, care vine cu norii, precum este scris că «*El vine cu norii*», și iată, așa împlinesc. Amin. O, și pe tine te îmbrățișez cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat, poporul Meu de la izvor! Și acum punem pe masă cuvântul Meu poporului credincios, celui ce crede prin vestirea ta cuvântul pe care gura Mea îl izvorăște în mijlocul tău spre tămăduirea neamurilor, dar neamurile de pe pământ fac ceea ce au făcut neamurile din vremea lui Noe, cel credincios Mie în vremea aceea, pe când ceilalți își vedeau de ale lor și nu dădeau să audă strigarea Mea prin Noe și nu credeau și nu căutau spre strigarea Mea pentru izbăvirea lor din fărădelegile lor, o, nu voiau, așa cum nici cei de azi nu voiesc să creadă și să caute cu disperare spre salvarea lor pentru ca să nu vină fără veste peste ei disperarea, ceasul ispitei, care va să vină să încerce pe toți oamenii de pe pământ, precum este scris să vină. O, așa a fost și când am venit Eu de la Tatăl trup și cuvânt pe pământ ca să-i dau omului lumina cuvântului Meu, și apoi lumina învierii Mele, dovada pe care am făcut-o Eu omului că sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, așa cum nu voia omul să creadă că sunt.

O, de ce, oare, nu crede omul și să se întorcă la Mine apoi și să fie viu precum sunt Eu? O, nu se întoarce omul la Mine! Nici pe vremea lui Noe n-a vrut omul cu Dumnezeu, n-a vrut să creadă și să se izbăvească de păcat și să ia în el fericirea cea nepieritoare. O, nu vrea omul să trăiască pe pământ cu Dumnezeu, și nu cu lumea, nu vrea, ci vrea cu păcatul, așa vrea omul, și de aceea nu scapă de păcat. O, fericit este cel ce fuge de păcat, și apoi păcatul de el, căci aceluia i se deschid ochii și Mă caută apoi și Mă găsește, căci Eu Mă las găsit de el și îi dau lui vederea duhului, și apoi înțelepciunea cea de sus, spre nașterea din nou a lui, și apoi spre împărăția Mea

înăuntrul lui, și iată, așa este nașterea cea de sus a omului căzut, și nu sunt pe pământ călăuzitori oamenilor ca să le arate lor calea vieții, care nu este de pe pământ, ci este din cer pentru om.

O, ce mult cuvânt am acum, cu care aș voi să stau de vorbă cu voi, cei credincioși ai Mei de azi și de mâine, și care veniți la izvorul Meu de cuvânt! O, ce mult Mă mângâiați voi, cei care credeți venirea Mea de azi și vă strângeți lângă glasul Meu de la izvor! Vă scriu alături cu cei ce au crezut Mie în vremea trupului Meu pe pământ cu oamenii acum două mii de ani și vă hrănesc așa cum îi hrăneam pe ei atunci, și vă hrănesc pe voi așa cum Mi-am hrănit cincizeci de ani pe poporul Meu de azi, pe cel care a stat cu Mine și pe cel care n-a mai stat apoi, ci s-a dus iarăși într-ale lui și M-a părăsit, așa cum și acum două mii de ani mulți veneau și mulți Mă părăseau apoi, smintindu-se întru Mine și căzând de la pieptul Meu. O, ce puțini, ce puțini au crezut și atunci, de au venit lângă Mine și lângă suferința Mea cea pentru om! Trei ani și jumătate au venit la Mine cu miile ca să le vindec beteșugurile prin puterea Mea de cuvânt împotriva neputințelor oamenilor, dar ca să Mă iubească și să Mă urmeze apoi pentru durerile Mele de la ei, nu veneau, o, nu veneau, așa cum nici azi nu vin nici măcar cei pe care i-am iertat de păcatele lor ca să stea cu Mine apoi și să se facă și ei vindecători ai ranelor Mele atât de adânci în ființa Mea cea duioasă după om.

Îmi amintesc acum, aici, între voi, cu voi la masă îmi amintesc de păcatul lui Iuda, care nu s-a bucurat, ci s-a întristat că s-a risipit pentru Mine o litră de mir foarte scump, de nard adevărat, cu care Maria, sora lui Marta, a uns picioarele Mele, și când ucenicul Meu, Iuda, care avea să Mă vândă, s-a ridicat între toți și a zis: *«De ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari, iar banii să fie dați la săraci?»*. O, nu-i păsa lui de săraci, așa cum nici de Mine nu-i păsa, ci îi păsa de el, căci el era cel care ținea punga cu bani și trăgea la o parte pentru el din cele puse în ea. O, cum să nu Mă doară de la ne iubirea omului, când Eu îl miluiesc atât de mult pe el, iar el pe Mine nu Mă miluiește nici măcar în durerile Mele de la el? Eram atunci plin de durere, și sufletul Meu era întristat de moarte, iar mai-marii preoților făceau sfat pentru moartea Mea pentru că l-am înviat pe Lazăr, ba și pe Lazăr să-l omoare s-au sfătuit ei, ca nu cumva să creadă în Mine dintre iudei și să plece din sinagogă, și apoi Iuda și-a pus de gând să Mă părăsească și să se dea de partea mai-marilor preoților și să-și aleagă așa viața mai departe pentru el, și n-a rămas de partea Mea Iuda, căci el nu Mă iubea, ci doar mărirea pământească o iubea, iar Eu măriri pe pământ pentru ai Mei nu aveam, ci aveam să-i îmbrac pe ei cu Duhul Sfânt ca și pe Mine, iar altfel nu, și s-a dus apoi Iuda și s-a unit cu cei necredincioși și a luat cu aceștia apoi plata necredinței, și a rămas el pildă rea pe pământ de atunci și până azi, căci ne iubirea de Dumnezeu când El ți Se descoperă, aceasta duce pe cel nerecunoscător la plata cea rea a necredinței și a necredinșiei față de iubirea Mea cea pentru om.

Voi, cei adunați la izvorul Meu de cuvânt, veniți, tată, veniți mereu, veniți și învățați iubirea cea pentru Mine, din care crește credința în voi, și apoi nădejdea în cele făgăduite de Mine pentru cei credincioși, căci iubirea este cea care poate. Dacă Iuda o fi avut credință și nădejde, la ce i-a folosit lui acestea dacă iubire n-a avut pentru Mine? O, cel ce Mă iubește pe Mine nu se mai iubește pe sine, și acela este cel ce vine, iar altfel nu se cheamă că vine cel ce vine la Mine. O, fiilor, puțini au fost cei ce M-au iubit și atunci, puțini, puțini, iar credința în Mine pâlpâia și aceea în ei!

Mă mângâi când am cui să-i spun durerea Mea cea de ieri și cea de azi, și de aceea atât de aproape grăiesc vouă de Duhul Meu Cel durut, și vă învăț pe voi cum să vă fie credința și iubirea ca să nu le pierdeți, tată. O, să ardă inimile în voi când vă grăiesc, iar Eu voi arde în ele atunci, căci Eu le-am grăit celor cu care am călătorit spre Emaus după învierea Mea, deslușindu-le lor Scripturile cele despre Mine, iar ei au mărturisit și au spus apoi: *«Oare nu ardea inima în noi când El ne grăia pe cale?»*.

Îmi împărțeam durerea cu ucenicii și cu ucenițele Mele atunci și Mă mângâiam în durerile Mele de la om, iar ei au învățat de la Mine duhul mângâierii pentru Dumnezeu și pentru om,

duhul cel duios, care n-are nimic în lumea aceasta. S-au dus ucenițele Mele la mormânt ca să ungă trupul Meu cel răstignit, căci le dureau pentru Mine, și au găsit dată la o parte piatra de pe gropnița în care am fost pus, iar îngerul Meu le-a vestit lor învierea Mea și vestea că Mă voi arăta lor, și fericiți au fost atunci cei credincioși cuvântului Meu spus lor mai dinainte, căci apoi au văzut ei împlinirea lui.

O, tată, vă învăț să credeți în cuvântul Meu ca să-i vedeți apoi împlinirea, fiilor, și vă învăț prin iubire să credeți, căci fără de iubire pentru credința voastră în Mine vă duce satana să vă clătinați și să părăsiți calea Mea, căci duhul lumii este viclean și slăbește puterea cea bună în om. Miros de bună mireasmă să fie iubirea din voi, ca mirul cel de nard adevărat, și adevărată să vă fie credința, iar Eu, Domnul, vă învăț cum s-o puteți păstra pe ea. O, numai cei duruți de Mine și pentru Mine, numai aceia sunt cei ce Mă iubesc și nu Mă părăsesc, și nu se smintesc întru Mine cei ce Mă iubesc, și i-am spus omului că dacă ochiul său este bun, tot trupul lui este bun, iar dacă nu este bun ochiul lui, din pricina trupului lui, care nu este bun, de aceea nu este bun ochiul lui, și acela se smintește întru Mine și smintește și în jur apoi și face moarte, și nu face viață în om unul ca acela, ci face necredință și îndoială, iar ochiul său nu este bun dacă face așa.

O, fiilor veniți la izvor, luați din Duhul Meu, căci Duhul Meu este bun și face bine celor buni și celor răi. Fiți ochi și urechi la cuvântul Meu când vi-l dau ca să-l trăiți, și apoi bucurați-vă pentru Mine, nu pentru voi, căci duhul iubirii de sine are o șiretenie atât de subțire cât omul nu pricepe, și el cere în om pentru om, dar voi învățați de la Mine să vă bucurați pentru Mine și să Mă iubiți pe Mine, ca să pot Eu să vă iubesc pe voi, și nu voi să vă iubiți pe voi, iar iubirea Mea pentru voi are mare, mare înțelepciune pentru fiecare din voi, după cum vă este de folos pentru Mine, fiindcă om cu om nu seamănă, iar Eu am grijă să-i dau omului pe cele de folos lui cu Mine, și e bună măsura Mea, fiindcă sunt Cel Care îl văd pe om. O, fiilor, cel ce crede așa în Mine nu-și va pierde plata, căci omul trebuie să fie încrezător în Dumnezeu și în măsura lui cea bună pentru om, și omul trebuie să știe cum să-L ia pe Domnul de viață a sa și să rămână el în viața aceasta. Eu Mi i-am învățat mult pe ucenicii și pe ucenițele Mele, și i-am învățat pe toți cei care au iubit să învețe, iar cei ce au învățat s-au făcut învățători peste mulți apoi, și au greșit tot mai puțin apoi cei ce s-au făcut învățători pentru Mine peste mulți, căci cine lucrează, acela învață să lucreze, și nu învață cel ce nu lucrează, și este gol și fără de veșmânt unul ca acela și se vede goliciunea lui, căci mereu și-o arată.

O, voi, cei ce M-ați iubit în vremea aceea a durerii Mele între oameni, iată cum stați așteptând să vă dau rînd și să mărturisiți iubirea credinței voastre! O, ce greu cred cei de pe pământ părtășia Mea cu omul pe pământ și în cer, în cer și pe pământ apoi cu cei din cer! Pe toate le mai poate omul, dar ca să creadă în cele lucrate de Mine în cele ce se văd și în cele ce nu se văd nu-și pune omul mintea, căci este plin de sine omul, iar Eu nu mai încap și Eu în el. O, fiți mărturisitorii Mei peste cei credincioși de pe pământ, fiilor și fiicelor cerești! V-am dat cerul, tată, fiindcă M-ați iubit pe pământ pe Mine, Cel din cer venit atunci pe pământ la voi. Hai, arătați-vă bucuria pentru care ați crezut și v-ați trudit pe calea durerilor Mele cu voi și pentru voi, căci Eu pe ai Mei pe pământ i-am iubit mai înainte de întemeierea lumii, și taină greu de priceput este această taină, pe care o voi desluși Eu curând, curând, spre bucuria multora din cei ce Mă iubesc cu milă pentru durerile Mele de la om. Și acum, fiți mărturisitori, tată, și fiți mângâiere ca și Dumnezeu. Amin, amin, amin.

– Fii și fiice ale mângâierii cea pentru Tine pe pământ ne-am făcut, Doamne, și dulce ne-a fost viața prin tot amarul Tău de pe pământ, pe care l-am purtat cu dulce în inimioare, ca și suferința Ta cea pentru noi, căci Tu pe cruce ai suferit pentru noi. N-am voit să mai suferim decât pentru Tine apoi, căci înainte de suferința Ta cea pentru noi, ucenicii și ucenițele Tale, noi n-am fost cu totul fierbinți pentru suferințele Tale, și mulți din noi am fost îndoielnici și reci, și am fost mici cu vederea și cu inima din noi pentru vederea Ta, pentru salvarea cu care ai venit să ne-o dai, și eram puțini, puțini de tot prin lumea rea, care Te prigonea, căci nu dădea să Te

cunoască, și pentru aceasta Ți-a dat răstignirea, și cu ea învierea apoi, căci Tu Te-ai ridicat cu slavă din mormânt, iar noi am mers apoi și le-am spus tuturor că Hristos a înviat. Suntem mărturisitorii învierii Tale, și de atunci și până azi mărturisim prin Scripturi viața și moartea Ta și slava Ta cea prin înviere apoi. Am greșit la cer și înaintea Ta în fel și chip atunci, și apoi Tu ai plecat la Tatăl și ne-ai mărit credința și iubirea și ne-ai lăsat urmași ai Tăi pe pământ și am născut fii. Cei ce cred în Tine sunt cei ce nasc fii pentru împărăția Ta, și nu sunt alții cei ce cred în Tine, iar cei ce nu nasc fii pentru Tine sunt și vor fi rușinați de însăși nerodirea lor. Cei ce nu nasc fii Ție sunt ca și o căsnicie fără de copii, fără de urmași, fără de rod, și sunt sterpi, iar noi le spunem fiilor poporului Tău de azi să fie roditori în mijlocul oamenilor, căci Tu când l-ai zidit pe om ai spus apoi: «Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți peste toate vietățile care se mișcă pe pământ și în cer și în ape!», și ai mai spus apoi: «Vă dau toate ierburile care au sămânță în ele și toți pomii care au roade cu sămânță în ele, și aceasta să fie hrana voastră», dar omul n-a ascultat de Dumnezeu și a păcătuit mereu, și l-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om, fiindcă omul a pierdut prin neascultare toată înțelepciunea cea din cer și a căzut pe pământ, și mintea lui a rămas pe pământ. Ai venit acum două mii de ani Tu, Fiul Tatălui Savaot, Tu însuși, Doamne, ai venit, ca să-i ridici omului mintea spre cele din cer, și puțini, puțini de tot pe pământ și-au ridicat atunci privirea spre Tine ca să învețe de la Tine, iar noi voim să-Ți cerem iertare pentru puțina noastră credință și iubire pentru Tine atunci când erai atât de mareț în cuvânt și în faptă, și apoi în suferința Duhului Tău, și apoi în suspin și dureri, și pe cruce apoi, Doamne. Suntem la masă de învățător cu ucenici în mijlocul puținului Tău de azi popor credincios, care stă prin credință, Doamne. îl povățuim pe el să învețe să fie, și să iubească durerea ca să fie, căci cel fără durere pentru Dumnezeu nu stă cu Tine, ci se duce la nedureri, zice el, dar viața pe pământ e tot o durere peste tot, iar cea mai dulce de dus durere este cea pentru Tine, Doamne, și este slavă. Stăm la masă sfântă, și pe ea cuvântul Tău de azi, cu ucenici de-ai Tăi de ieri și de azi, dar, Doamne, să stăm cu poporul venit la izvor, și apoi să grăim noi mult cu el, căci dorul nostru de mărturisire arde în cer, și dorul nu se stinge decât pe pământ. Și dă-ne Tu cuvânt apoi ca să ne dăm lor mult cuvânt, căci orice ucenic desăvârșit este, Doamne, ca și învățătorul său. Amin.

– Așa vom lucra, vă răspund Eu, Domnul, ucenici din cer, la masa Mea împreună cu voi în zi de sărbătoare pentru voi. Stăm la masă cu poporul cuvântului Meu de azi și privim la lucrul său din ziua aceasta ca să grăim pe viu apoi pe cele ce se așează pe masă din gura Mea și din gura lor, iar ucenița Marta, cea care acum două mii de ani Mi-a cerut socoteală pentru ascultarea de Mine a Mariei, sora ei, se smerește de atunci și până azi în cer pentru cuvintele pe care Mi le-a spus atunci cu duh răzvrătit când Mi-a spus: «Doamne, sora mea m-a lăsat singură să slujesc. Nu socotești că trebuie să mă ajute?». «O, nu, Marta. Ea și-a ales partea cea bună, partea care nu se va lua de la ea», așa i-am răspuns Eu ei atunci, iar acum ea vede în cer greșeala ei cea de atunci și vă îndeamnă pe voi, copii din porți, să deosebiți între ucenici și pentru lucrul cel pentru Mine, și numai pentru el, căci voi sunteți sub greul cel pentru vestirea Mea peste pământ, iar grijile pentru poporul sfințit sunt multe, multe, tată, și vă lasă pe voi fără ucenici, fără ajutor pentru lucrul cel care rămâne, cel care nu se va lua de la voi și de la poporul Meu. O, e mare, mare nevoie de vestire a Mea peste pământ, tată. Vin sfinții din cer cu Mine și mărturisesc pe pământ la masa cuvântului Meu de la voi, iar cei de azi ucenici ai Mei, care se aleg să facă lucrul mărturisirii venirii Mele, trebuie să fie numiți de Mine prin voi, și nu fără de trimitere să facă ei lucrarea aceasta, ci după Mine să lucreze ei, și după cum Eu cuvintez. Amin.

Și acum, în zi de praznic de ucenici și de ucenițe din cer și de pe pământ laolaltă, Eu, Domnul, binecuvintez lucrarea Mea cu voi, și a voastră cu Mine, și între ucenici lucrare de cuvânt, și fiți, tată, viori, căci voiesc să vadă cei din cer ucenici ai Mei creșterea voastră din cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi peste voi.

în mijlocul celor veniți la izvor în zi de sărbătoare, hai să lucrăm, iar Tatăl să vadă, fiilor. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl în Mine este, și Eu sunt în voi, și din voi în ucenici, și binecuvântată să fie grăirea cea de azi între Mine și voi, între voi și Mine, între ucenici și ucenici în numele Meu la masa Mea de cuvânt cu voi, și a voastră cu Mine. Amin.

Hai, poporul Meu, hai să lucrăm, hai, căci Tatăl ne privește! Amin, amin, amin.

Acum, ucenici și ucenițe, voi, cei care ați fost pe pământ împreună cu Mine și ați suferit pentru credința voastră în Mine, Cel prigonit de lume și de necredința ei, și apoi ați venit cu cerul cel purtat în voi, după ce ați știut de la Mine că este răsplată cerul pentru cei ce-l poartă în ei pe pământ, acum, iubiții Mei atunci și acum la fel ca și atunci, hai să Ne revărsăm și să umplem de Duh Sfânt și de har izbăvitor pe cei ce s-au strâns și se tot strâng mereu la gura izvorului Meu de cuvânt, care dă să înnoiască lumea sub susurul lui cel chemător, sub mângâierea lui, căci numai cel ce nu-l știe pe el și gustul lui cel plin de cerul cel mângâios, numai acela poate să stea departe de răcoarea de suflet pe care el o împarte celor ce Mă iubesc cu dor pe pământ, aflându-Mă din unul în altul că sunt cuvânt pe pământ și că grăiesc cu omul prin el, prin cuvântul Meu cel ce cheamă la înviere.

Și acum, voi, cei ce ați stat în ziua aceasta la masa Mea de cuvânt pentru mângâiere și pentru înțelepciunea cea de sus peste voi, învățați să știți cum se vine la izvor, cum se stă cu Mine când vin cuvânt pentru cei ce se hrănesc cu el, cum se ia din el, și apoi învățați, fiilor, ce trebuie să fie apoi cel ce ia din gura Mea și cum să se împartă el cu cele dinăuntru și cu cele din afară ale lui spre viața celor din jurul lui, căci viața din om este comoara pe care Eu, Domnul, voiesc s-o am pe pământ comoara Mea, oglinda în care Eu să Mă văd cum sunt în om, și prin care să Mă vadă oamenii de pe pământ cum sunt și să Mă poată cunoaște prin cel ce Mă poartă în el pe pământ cum sunt Eu.

Omul este casa lui Dumnezeu, casa Mea. Eu de aceea am zidit această casă atunci când am zidit-o, și ca s-o am apoi am zidit-o pe ea și ca să Mă folosesc de ea. Când omul aude aceasta, atunci poate el să socotească păcatul său, nedreptatea pe care el Mi-a făcut-o și Mi-o face, păcat pentru care vine peste om pedeapsă pe potrivă, căci omul este vinovat de acest păcat. Dau să Mă judec cu omul și să-l iert apoi, dar trebuie să-Mi dea dreptul înapoi ca să-l iert.

Când omul se naște Eu îi dau în dar sufletul, așa cum i-am dat și lui Adam suflet viu când l-am zidit. Sufletul omului este parte din ființa Mea, suflarea Mea, care intră în cel ce se naște cu trup pe pământ, om și orice altă viețuitoare cu suflet viu. O, nu numai că omul Mi-a luat casa, și fiecare om face acest păcat, dar Mă și prinde sub vină, așa cum M-au prins iudeii de M-au dat spre osândire păzindu-și împărăția, după cum judeca mintea lor. O, iată ce face omul cu Dumnezeu, cu Cel ce a făcut cerul și pământul și tot ce este între pământ și cer și pe om apoi ca să fie locaș al Domnului, viață și mișcare a lui Dumnezeu!

Să plângi, omule, când auzi de la Dumnezeu ce ai făcut tu înaintea Lui de când El te-a zidit și până azi! Să plângi și să cauți să-ți vii în fire și să te socotești pentru păcatul tău, pentru dreptul pe care Mi l-ai luat de M-ai lăsat fără de tine și ți-ai făcut împărăție pe pământ, cu care stai împotriva Mea, că nu Mi-ai luat numai casa, ba Mi-ai luat pământul tot, și nu ți-a fost de ajuns, că te-ai suit apoi și în văzduh cu toate făcăturile tale cele spre slujirea ta, și care se vor năpusti ca niște arme dușmane curând, curând împotriva ta, căci tu spui: „*Am de toate, și sufletul meu se desfată*”. O, bucuria omului se preface în plâns la capătul ei, căci omul se bucură fără Dumnezeu pe pământ, și e nălucă bucuria omului, nălucă fără de trup în trupul omului. O, voiesc să fiu judecător blând cu omul, cu cel ce Mi-a luat dreptul și casa și locul de sub ea.

Blând vin la tine, omule, și tot așa îți și grăiesc, și dau să te povățuiesc să te ferești de nimicirea ta, căci păcatul cel împotriva lui Dumnezeu te-a nimicit și te nimicește, fiindcă omul care nu se face casă lui Dumnezeu este dușmanul lui Dumnezeu, om care se nimicește pe sine

sub vina pe care o poartă. Grăiesc cu tine, omule, în mijlocul unui popor credincios Mie și care învață să se dea înapoi lui Dumnezeu ca să i se șteargă vina prin care omul îl dușmănește pe Domnul în însuși trupul său. Grăiesc ție, omule, cu ucenicii și cu ucenițele Mele de acum două mii de ani, când, venind Eu de la Tatăl pe pământ la om, M-am făcut om și am crescut și am făcut înaintea omului dovada dumnezeirii Mele, om și Dumnezeu, suferind pe pământ până la moarte pe crucea dată Mie de om ca s-o duc, și atunci omul a fost judecat și încă o dată osândit, o dată pentru că Mi-a luat casa și încă o dată pentru că a ucis pe Moștenitorul ei.

Omul trebuie să fie casa Mea pe pământ. O, fii hrăniți din cuvântul Meu, învățați, tată, să-Mi fiți casă caldă și curată, slujitori ai Mei să fiți în ea, iar Eu să vă fiu Stăpân. Voi casă, iar Eu Stăpânul, așa să fiți voi cu Dumnezeu, căci așa a fost să fie când Eu l-am zidit pe om! O, fii strânși la izvor, acum veți sta cu ucenicii și cu ucenițele Mele, cei de acum două mii de ani, căci dorul lor de mărturisire arde în cer, și dorul nu se stinge decât pe pământ. Fiți casă celor din cer, fiți primitori de oaspeți, fiți iconomi plini de credincioșie, căci cei din cer învață pe cei de pe pământ duhul credincioșiei, duhul cel curat pentru cei ce sunt casa lui Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

– *În cor de Duh Sfânt rostim cuvânt, Doamne, căci Tu ne-ai îmbrăcat pe noi în Duhul Sfânt, în puterea cea de sus după ce Te-ai dus la Tatăl prin învierea și prin înălțarea Ta apoi iarăși în Tatăl, din Care porcezi și prin Care Te slăvești, slăvindu-L pe El întru Tine. Acum două mii de ani în Ierusalim S-a coborât după cincizeci de zile de la învierea Ta Duhul Sfânt al Tatălui și al Fiului Său peste ucenicii și ucenițele Tale, peste cei ce au suferit cu Tine și pentru Tine ca să Te vestești Tu Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, crezut de noi că ai venit din cer pe pământ după om. Ne-ai învăluit atunci în puterea Duhului Sfânt, iar pe cei adunați în Ierusalim în ziua aceea i-ai dăruit cu duhul înțelegerii și al cunoașterii tainelor Tale, și au văzut ei atunci limbile de foc, limbile Duhului Sfânt așezându-se peste ucenici, iar ei au grăit lor apoi în limbile acelea, și orice neam adunat în ziua aceea la Ierusalim auzea și știa prin ucenici și înțelegerea tainelor Tale, tainele Duhului Sfânt, și a rămas de mărturie ziua aceea, iar noi suntem martorii ei. în așa limbi grăim noi astăzi poporului adunat la izvor pentru sărbătoarea noastră în mijlocul lui.*

O, grăirea din cer ar fi să nu se mai sfârșească pe pământ, că e vremea ei acum, dar ai nevoie de ucenici, o, Doamne. O, necăjit ești Tu pe pământ acum! Venim cu Tine, îți venim în ajutor noi, cei din cer ucenici ai Tăi, așa cum Ți-am fost și pe pământ, ba și mai mult acum, căci au trecut prin noi atunci toate deslușirile tainelor Tale, taine ascunse în Scripturi și împlinite întru Tine toate atunci, căci ne-ai dat apoi înțelepciunea Duhului Sfânt, și cu ea le-am deslușit pe ele, și am plecat apoi în lung și în lat de la margini la margini pe pământ ca să vestim despre Tine pământul și pe cei de pe el, și ne-am făcut apostolii Tăi și minuni de la Tine ne însoțeau ca să ne primească oamenii și să rămână peste timp lucrarea Ta și lucrarea noastră apoi, iar azi iarăși mărturisim și chemăm omul să audă, Doamne. Sunt două feluri de oameni pe pământ, ca în toate vremurile. Sunt fii ai lui Dumnezeu și sunt fii ai oamenilor pe pământ. Cei ce sunt fii ai lui Dumnezeu sunt casa Ta pe pământ, iar cei ce sunt fii ai oamenilor, aceia sunt nedrepti cu Tine și fac cu trupul lor ceea ce voiesc ei să facă și să fie pe pământ.

Grăim vouă, poporului de la izvor, și la toți cei adunați în ziua aceasta lângă glasul Domnului, și ne împărțim în părți tuturor celor de pe pământ și așa grăim:

Nu este pace fără Domnul! Nu este pe pământ pace, nu este decât cu Domnul pace pe pământ. Vine Domnul pe pământ cuvânt și pace prin cuvânt, vine și își face ucenici așa cum ne-a făcut pe noi ucenici și ucenițe ale Sale acum două mii de ani, și am rămas cu Domnul în Scripturi mărturisitori ai Săi. Voiește Domnul să facă din oameni nu numai case ale Sale, ci și ucenici să-și facă, și cu ei să-și facă venirea Sa, căci este Scriptură scrisă că Domnul va veni, că Domnul vine, și iată-L că vine cuvânt nou pe pământ între oameni ca să stea cu ei și să-i ferească pe cei aleși ai Săi de ceasul ispitei ce va să vină pe pământ spre încercare mare.

Omule, numai Domnul te poate ocroti! Iată-L venind în ajutorul tău plin de putere, plin de milă și de cuvânt mângâios! Pe vremea lui Noe a venit puterea Lui peste Noe și a făcut arcă Noe și a salvat Domnul din ape pe cei credincioși Lui, puțini, puțini de tot printre cei răi de pe pământ atunci. În vremea aceasta El însuși vine, și vine tainic, vine învăluit în cuvânt, dar omul se dă prea mare, prea înțelept, prea deștept și se taie în Scripturi ca în sabie, înțelegându-le după socotința omenească sau neputând să le deslușească pe ele. O, vine Domnul pe pământ îmbrăcat în cuvânt și citește în Scripturi ca să le deslușească și să le înțeleagă omul. Nu este om mai fericit pe pământ acum ca și cel ce îl aude și îl primește pe Domnul cu credință mare, în prag stând ca să-L primească și să-și înnoiască credința și fapta cea pentru venirea Lui. Amin.

În cor de Duh Sfânt noi, ucenicii și ucenițele Lui, cei de acum două mii de ani, mărturisim că Domnul, Cel înviat dintre morți, Care a stat cu noi după înviere învățându-ne toate și dându-ne pe Duhul Sfânt, Care ia de la El și învață omul, El este Cel ce vine acum în zilele acestea cuvânt pe pământ. Suntem în nor cu Domnul și așa grăim vouă, căci scris este: «El vine cu norii, însoțit de sfinții Săi». Iar vouă, celor adunați la izvorul Său de cuvânt, vă mărturisim ceea ce am văzut și am auzit și ceea ce auzim și vedem acum. Vine Domnul! El este Cel ce vine pentru voi cuvânt. N-am fost nici noi iscușiți să vedem și să înțelegem bine venirea Lui atunci, dar L-am iubit fierbinte mulți dintre noi, și s-au vărsat râuri de har peste noi pentru că îl iubeam pe El fără de liniște în iubirea din noi. Nu este iubire mai dulce pe pământ ca și iubirea de El. Cei ce am iubit omenește până să-L cunoaștem pe El, L-am iubit apoi pe El cu credință și cu credincioșie. Ca flacăra cea mai vie, care arde trupul omului până în adânc, așa s-a mistuit în noi iubirea de El, iar suferința după El când a plecat la Tatăl pentru noi, nu este suferință pe pământ ca și aceea pe care am dus-o noi apoi în noi și am purtat-o după noi pe unde umblam cu vestea Lui, și se mâna din loc în loc în noi suferința aceea, de parcă vântul cel mai iute ne lua și ne purta și ne dădea ca să-L avem pe El din Tatăl apoi și să-L dăm peste tot cu vestea Lui. Nu ne mai gândeam unii la alții, ci numai la El fiecare, căci El trăia și ardea în noi, așa cum ne-a promis, dorind și spunându-ne pe când era cu trupul cu noi: «Eu foc am venit să arunc pe pământ, și cât aș vrea să se aprindă el acum!».

O, frați mai mici ai noștri, focul acela a căzut peste noi din El, foc care mistuie omul și tot răul din el, ca să fie omul casă lui Dumnezeu, casă nouă pentru Domnul. Casa Lui am fost noi după ce L-am cunoscut. A luat Domnul foc în noi pic cu pic până ce a ars de tot în noi omul cel vechi, și S-a făcut El flacăra în noi, și ea ne mâna din loc în loc și puteam pentru El, iar El putea pentru noi apoi, și minuni nenumărate se presărau pe pământ prin El ca să mărturisească pentru El, iar noi eram martori. Păream oameni obișnuiți între oameni, dar eram focul Lui cel aprins pe pământ, iar cine vedea aceasta, gata, se și năștea de sus și se făcea fiu al lui Dumnezeu între oameni, foc al Său pe pământ. O, pe pământ sunt numai fiii ai oamenilor, și dintre ei ia Domnul să-și facă fii ai Săi. Focul pe care l-a pus El în noi ca să ia foc în noi îl dăm acum și noi celor ce vor să fie asemenea Lui așa cum noi am fost și suntem. Suntem cei vii, căci suntem fiii Celui viu prin înviere. Lumea de pe pământ stăruie la noi ca să mijlocim la Domnul pentru ea, că suntem cei vii ca și El.

O, fii ai oamenilor, înțelegeți voi că suntem cei vii atunci când voi ne cereți vouă pe noi mijlocitori prin grăirea voastră cu noi? Vă îndemnăm pe voi să mergeți în cete-cete la cei ce s-au așezat peste voi în nume de învățători ai mântuirii voastre cea de la Domnul și să-i întrebați de Domnul și de voi și de Scripturile cele de apoi și de Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel promis de Domnul că vine pe pământ, și să vi le arate ei pe acestea, căci s-au pus vouă învățători. Fiți curajoși în credință și prin credință, căci dacă vă lăsați necunoscători și neștiutori, vine peste voi fără de veste ceasul ispitei pentru cei ce nu veghează. O, ascultați de cuvântul ucenicilor Domnului, căci vă grăim vouă. Fiți cuvânt, fiți purtători de sfințenie, și nu vă veți lepăda de Cel ce grăiește vouă din ceruri, căci sfințenia vă ajută să-L cunoașteți. O, e mare războiul prin cele ce nu se văd ale lui! O, e vreme de îndemnare la luptă prin sfințenie și prin credință și prin

rugăciune, căci satana e îmbrăcat pe deasupra cu haină de sfânt și lucrează cu ascundere mare așa cum numai el lucrează, iar ascunderea este întuneric. Treziți-vă! Vrăjmașii sunt îmbrăcați în haine de oaie și vor fi descoperiți de sub haina lor, căci vine lumina, și Domnul scurtează zilele de întuneric, le scurtează pentru cei aleși ai Săi, precum este scris prin însuși cuvântul Său cel de acum două mii de ani rostit ca să fie împlinit peste cei ce vor fi salvați de El. Sfințenie cu duhul și cu trupul, post cu strigare la Domnul, credință și nădejde și multă iubire, pe acestea le hărăzim vouă tuturor. Arme cerești sunt ele. Pe ele le-am purtat și noi când Domnul ni le-a dat pentru biruință, când Domnul ne-a îmbrăcat întru El ca să fim ca El, biruitori să fim și nu biruiți, și am fost așa cum El a spus, biruitori am fost, și suntem acum lângă El. Amin.

O, Doamne mare în cuvânt, așa am lucrat și noi în ziua noastră de serbare între ai Tăi de azi pe vatra neamului român. Ajută-i pe ei să fie mai mult decât noi! Dă-le lor frați ajutători sporului Evangheliei Tale celei noi, căci ea este cuvântul Tău cel de azi, cuvânt nou, iubire nouă, Doamne. Amin.

Iar eu, acum, ucenicul Tău cel iubit de Tine, Ioan, intru cuvânt și le spun lor cum le-am spus și ucenicilor de atunci, căci așa le-am spus după ce Tu ai mers la Tatăl: «Vă scriu vouă poruncă nouă, ca să umblați în lumină, căci întunericul se duce. Iubiți-vă frate pe frate, căci cine zice că este în lumină, iar pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum, dar cel ce iubește pe frați rămâne în lumină și sminteală nu este întru el, pentru că întunericul nu orbește ochii lui». Le-am dat porunca aceasta, căci altfel de iubire trebuia să arate cel ce a luat din harul Tău cel nou prin noi, ucenicii Tăi. O, eu am rămas lângă Tine până dincolo de cruce, fiindcă îți eram rudenie, Doamne, dar toți ucenicii Tăi voim acum să ne mărturisim Ție înaintea poporului Tău de azi lipsurile pe care le-am avut pentru întregimea Ta în noi, că stăteam cu Tine și ne învățai atâta de mareș toate, și apoi noi ne duceam din nou și ne împlineam nevoile noastre și căutam să prindem pește mult ca să trăim din munca noastră, iar Tu nu puteai să stai mult cu noi din pricina nevoilor noastre pentru care ne trebuia timp, căci făceam și noaptea zi și pescuiam, iar Tu plângeai însuspinat mai mereu, și ne căutai și pe mare, Doamne, în toiul nopții chiar și după ce ai înviat. Ne uităm acum la Tine atunci, căci noi de lângă Tine ne uităm, că veneai lângă noi și ne dădeai cuvântul vieții și întărire peste noi din el, și apoi iar rămâneai însingurat și iar plângeai. Plângeai de dorul nostru, plângeai însingurat. Te mângâiam acum în rana Ta cea de atunci de la noi. O, să nu Te lase singur cei de azi ucenici ai Tăi! O, să nu mai plângi și azi însingurat, Doamne atât de însingurat în toate vremurile! Omul Te înțelege departe de el, dar Tu numai la ușa lui ești și acolo îl aștepti, nu departe, nu, Doamne, nu. O, cine să Te vadă și să-Ți deschidă dacă omul face așa cum făceam și noi de ne duceam la ale noastre griji ale vieții și nu stăteam cu Tine mereu și nu ne dădeam Ție cu totul ca să ne deosebești Tu Ție și numai Ție, fără să mai avem familie și frați și surori și părinți așa cum aveam noi? Vedem acum rana Ta cea de atunci și Ți-o ungem, Doamne, povățuindu-i pe cei de azi ai Tăi să aibă milă de cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi și să stea întru el și să stea ei întru Tine și numai întru Tine, și fericiți sunt și vor fi cei ce vor face cu ei înșiși așa cum Tu ai spus să facă cel ce vine după Tine, fiindcă așa ai spus pentru ucenici: «Cine nu lasă pentru Mine mamă și tată, frați și surori, soție și copii, averi și ranguri, ba și pe sine însuși, nu poate să-Mi fie Mie ucenic adevărat».

Iar acum grăim și noi, Doamne. Iubirea noastră cea arzătoare, iubirea mironosițelor Tale pune-o, Doamne bun, în toate fiucele care s-au făcut după adevăr, și încă se fac lângă ele fiuce și mirese ale iubirii de Dumnezeu! Le îndemnăm iar și iar pe ele să fie purtătoare de sfințenie cu duhul, cu trupul și cu sufletul, și în acestea ale lor să ardă iubirea Ta. Noi, ucenicii și ucenițele Tale, nu ne mai iubeam unii pe alții decât ca Tine, decât pe Tine și numai pe Tine, iar unii pe alții ne întăream în iubirea de Tine, uitându-ne unii la alții pentru flacăra din noi cea pentru Tine, cea mărturisitoare, și care lumina de aproape și de departe, Doamne. Am dat de la noi viața cea fără de Tine și am ars pentru Tine apoi și ne-am făcut torțe aprinse în lume și Te-am mărturisit, iar Scripturile Tale de atunci ne mărturisesc cu Tine. Le îndemnăm pe fiucele

poporului Tău, și pe toți îi îndemnăm să se poarte cu priviri smerite, cu simțiri cerești înăuntrul lor, și cu dorul după Tine să trăiască pe pământ și să Te împartă de-a pururi prin viața lor trăită întru Tine, și nimic spurcat, nimic întinat să nu caute să aibă în inimi și în simțiri, și purtători de sfințenie mare să fie fiii și fiicele Tale din zilele acestea, că vremea este cu întuneric și este ascunsă și gata să se arate cu întunericul ei, dar sfinții o vor birui pe ea, având în față la război pe Mielul Tatălui, pe Tine, Doamne, căci Tu vei fi Biruitorul, fiindcă așa este scris. Amin.

Voi, toți cei care vă apropiați de izvor ca să învățați viața ce va să fie, nașteți-vă de sus, ca să nu mai fiți de jos, și apoi faceți-vă vase ale sfințeniei, învățând aceasta din Scripturi și din cuvântul cel nou al lui Hristos Cel înviat! Nimic spurcat, nimic întinat în gând și în faptă, nimic trupesc să nu mai rămână în voi, ci numai iubirea Lui și focul ei, care mistuie în voi orice urmă de păcat, pentru ca apoi să fiți făptură nouă, și aceasta este taina pentru care Domnul a venit atunci și acum pe pământ, și omul va fi să fie casa lui Dumnezeu, așa precum Domnul l-a făcut să fie. Amin.

Privire sfântă, purtare sfântă, hăinuță sfântă, iubire cu cuvioșenie și multă lucrare de Duh Sfânt să se nască din voi, fii și fiice ale neamului cel nou, care așează pe pământ popor de sfinți, popor al lui Hristos. învățați, o, învățați să-L măriți pe Domnul Cel mărit, și așa să-L bucurați, și așa să vă bucurați întru a Sa venire la voi, și nu va fi pe pământ neam care să vă supună, căci Hristos este mare, și are cu El întru venirea Sa cetatea cea de sus a sfinților, oștire fără de număr, și biruiește Domnul. Amin.

Hristos a înviat! Așa salută, Doamne, ucenicii și ucenițele Tale pe cei pentru care Domnul lor a murit și a înviat. Amin, amin, amin.

– Eu, Domnul, sfârșesc acum sărbătoarea aceasta și cuvântul ei. Eu, Domnul, sunt cuvântul sfinților Mei. Ei sunt oștirea Mea cea de neînvins, pentru că ei au învins pe pământ, și au ca patrie cerul, patrie de nebiruit. Așa voiesc Eu să fac biruință cu patria Mea cea de azi pe pământ, patria română, țara venirii Mele de azi, căci la ea am venit, fiindcă Tatăl o iubește și îi arată că o iubește.

Hristos a înviat! Eu, Domnul, îmbrățișez și sărut pe poporul cel ce a băut în ziua aceasta de la izvorul Meu de cuvânt. îl aștept iarăși pe el cu praznic de Duh Sfânt în grădina Mea de întâlnire cu el curând, curând. Binecuvintez venirea lui iarăși la izvor și îi voi da lui, și duhul lui va tresălta, căci pe câți cred în Mine Eu îi iubesc și le dau din masa Mea. Amin.

Tot cel ce urăște pe fratele său este ucigător de oameni, iar cei ce iubesc pe frați umblă în iubire și sunt născuți de sus, și Eu îi iubesc și le dau din iubirea Mea, și purtători ai ei îi fac pe ei pe pământ și nu vor fi biruiți, căci Eu îi iubesc, și le dau lor viața Mea. Amin, amin, amin.

21-04/03-05-2009